

си за унищожение царството на единъ султанъ, хиляди пѣти по крѣвожаденъ и отъ най-разарения тигъръ и който е изгубилъ живота си отъ любовъ къмъ роба въ Македония, не би трѣбвало да пише, обикновенъ дра-скачъ, какъвто съмъ и азъ. Обаче, азъ се рѣшавамъ прѣко силата си, да пишж нещичко за него, защото нѣма да пишж фантазий, а ще пишж, нѣщо, на което съмъ билъ очевидецъ. Слѣдъ мене, който е способенъ, нека напише, нѣщо по хубавичко,, което и азъ съ въсхище-ние ще посрѣщна. Прочее, нѣка живѣе памятята на Начевъ и нека се въспѣва отъ кой, както може, до дѣто нужда отъ борци, съществува!

Драги читателю, при-всѣ, че прѣдговора излезж не по-малкъ отъ самото съдържание на брошурката, и привсѣ, че знаешъ, какво става въ една страна, която се управлява отъ грубата сила на грубия турчинъ, обаче имай търпѣние да прочетешъ и едно стихотворение въ прѣдговора ми, което съмъ написалъ по случай звѣрствата на турцитѣ въ: *Струмичко, Кочанско, Малешевско Щипско, Пияничко, и въобще по цѣла Македония, и шо сега, прѣзъ зимата, прѣзъ коледната постъ, когато никой на никѣдъ не може да побѣгне и за които звѣрства, Турското и Българското правителства, не искатъ и да знаиятъ. Като прочетешъ, читателю, стихотворението ми и като си помислишъ, че това нѣщо не е севте въ Турция, ами цѣли петъ вѣка време се практикува, то самъ се попитай; „иматъ ли право, такива, като поручикъ Начевъ, да мржтъ за прѣмахванието на тѣзи пладнешки крѣвожадия въ Турция или пакъ нѣматъ?“—Ето въпросното стихотворение.*

## Македония въ ужастъ

Тамъ днесъ е всичко, грозно ужастно,

Тамъ е размирно, всичко е страшно!

Днесъ нѣма тамо нищо похвално,

Всичко е в' трепетъ, всичко е жално!

Единъ с' краката на горъ окаченъ,

Други при огънъ близу припеченъ;

На трети клечки подъ ноктъ завиратъ,

А по четвърти с' камшикъ ударатъ.

Женитѣ плачжтъ, пишжтъ дѣцата,

На попа миренъ скубжтъ брадата;